

Conclusions

El nostre curs a El Miracle ha acabat girant al voltant de l'experiència de la plenitud, de la completesa, de la integració dels contraris, de la no dualitat. (És el que C. G. Jung anomena l'arquetip del Self).

Aquesta experiència l'hem vist expressar-se en dos aspectes:

- la totalitat, l'ésser complet, el que integra totes les polaritats
- l'impuls cap al desenvolupament de tot el nostre potencial, l'arribar a ser qui realment som (individuació, segons Jung), allò que ens empeny cap a la completesa.

Hem detectat imatges simbòliques de tots dos aspectes d'aquesta experiència en la rondalla de la Flor Romanial.

L'àguila és un símbol d'allò que ens sustenta i ens empeny per anar més enllà, cap a la completesa, que apareix simbolitzada en la Flor Romanial. L'àguila és un símbol d'allò que s'enlaira, que pot mirar el sol fit a fit, d'allò espiritual, d'allò que ens permet abastar una dimensió que ens transcendeix: l'illot enmig del mar on creix la Flor Romanial. És vexada i escarnida per uns germans que viuen subjectes a la immediatesa i a les passions més elementals i que no entenen el poder que té.

La Flor Romanial només és abastable per qui confia en el vol arriscat que li proposa l'àguila. Té poders regeneradors i guaridors: per a la mateixa àguila, per al rei ferit, per al mateix Bernadet. És la plenitud. La seva màgia no fa que desapareguin els problemes, sinó que sustenta la vida i la fa possible fins i tot travessant la mort simbòlica de Bernadet, que és mort i enterrat pel seu germà.

En Bernadet és símbol d'allò més pur, empàtic, juvenil, valent, que hi ha en nosaltres. És l'heroi, però no un heroi que es creu autosuficient i que està centrat en ell mateix. És un heroi que té por, que es deixa ajudar per l'àguila i que és derrotat pel seu antagonista, el germà gran. Només l'àguila i la Flor Romanial faran possible que se'n surti i que, com a culminació de la seva aventura, arribi a ser el rei.

La canya que neix d'un pèl de Bernadet, el flabiol màgic, el pastor que ajuda involuntàriament a Bernadet, són símbols que volen expressar les sincronicitats que afavoreixen la vida i el creixement del protagonista: tot d'elements i circumstàncies aparentment incoherent es confabulen i s'alineen per permetre que la vida triomfi.

El fet que els protagonistes de les rondalles meravelloses resolguin sempre feliçment les seves històries, més enllà de ser una ingenuïtat infantil, el que vol és refermar en nosaltres la convicció que la vida té sentit, que val la pena confiar-hi, que sempre hi ha una possibilitat o altra que afavoreix el nostre creixement.

L'experiència de la plenitud també l'hem vist expressada en el conte *El festí de Babette* d'Isak Dinesen. En aquest sentit, Babette faria la mateixa funció simbòlica que l'àguila: transporta la

comunitat de vellets puritans més enllà del seu món esquifit i ho fa mitjançant les sensacions i la sensualitat del menjar i la beguda, precisament allò que no s'havien permès aquests personatges.

El símbol del banquet és l'expressió de la plenitud, de la completesa. Faria la mateixa funció que la Flor Romanial. Aquest apareix en forma de regal de Babette. En les circumstàncies en què té lloc, era impossible que es produís: lloc remot, context de pobresa... Però tot es congria perquè Babette pugui realitzar el seu art: la loteria, l'aniversari del Degà, els productes sofisticats que arriben de lluny, l'ajuda del noiet... fins l'assistència del general Löwenhielm.

El general és el símbol de la consciència. Ell s'adona del que menja, ho gaudeix, ho expressa. I és capaç d'entendre'n el significat profund: li permet donar sentit a tot el que ha viscut: "Sí, ens esgarrifa prendre decisions. I, un cop presa una decisió, temem que no hagi estat la correcta. Però arriba el moment en què els nostres ulls s'obren i comprenem que la gràcia és infinita. L'únic que s'espera de nosaltres és que l'abracem amb fe i la reconeguem amb gratitud [...] Mireu! Allò que hem escollit se'ns concedeix; i ahora, allò que hem rebutjat també se'ns atorga." Aquesta "gràcia" és l'experiència de la plenitud. Quan diu "La misericòrdia i la veritat s'han trobat, amics meus, i la justícia i la benaurança es besen" Està expressant la plenitud de la no dualitat.

Tal com diu Paul Ricoeur: "No hi ha símbol sense un principi d'interpretació; allà on un ésser humà somnia, profetitza o poetitza, en sorgeix un altre que interpreta; la interpretació pertany, d'aquesta manera, al pensament simbòlic." La interpretació és la llum de la consciència projectada sobre el símbol: no l'anul·la sinó que el completa.

Abans d'acomiar-se per sempre, el general diu a Martine: "Avui he après, estimada germana, que en el nostre bell món tot és possible". I Martine referma: "Sí, estimat germà, és així. En el nostre bell món tot és possible." Clarament, des d'un punt de vista racional, aquesta afirmació és falsa: no tot és possible en el nostre món. Però ells acaben de fer l'experiència paradoxal que allò més improbable s'ha produït. El que estan dient és que la vida en plenitud només és factible (abastable, albirable...) en la mesura que vivim confiadament aquesta possibilitat. Vindria a ser com una invitació a deixar-se portar confiadament per l'àguila.